

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **AB PACK spol. s r. o.**, se sídlem Divišovská 328, Vlašim, zastoupeného JUDr. Alexanderem Klimešem, advokátem se sídlem U Bulhara 3, Praha 1, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Praze**, se sídlem Žitná 12, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2007, č. j. 11 Ca 207/2006 - 28,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2007, č. j. 11 Ca 207/2006 - 28, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku městského soudu, kterým soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2006, č. j. 3480/06-120. Uvedeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru (a dodatečnému výměru na zrušení daňové ztráty), vydanému Finančním úřadem ve Vlašimi (dále také „správce daně“) pod č. j. 32253/05/022971/1143 dne 20. 7. 2005, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2002 v částce 494 140 Kč a zrušena daňová ztráta ve výši 344 718 Kč.

Správce daně daň doměřil z důvodu neuznání oprávněnosti žalobcem vystavených dobropisů a stornování dvou faktur. Během daňové kontroly správce daně zjistil, že žalobce v průběhu roku 2002 vystavil (a zaúčtoval) k fakturám za služby (konkrétně se jednalo o provizi z obchodního zastoupení) poskytnuté společnosti ASTRO spol. s r. o., Divišovská 328, Vlašim, (dále jen „ASTRO“) celkem 37 dobropisů, jimiž neoprávněně zkrátil výnosy o částku 1 931 478,74 Kč. Dále provedl účetní storno dvou faktur za služby poskytnuté společnosti ASTRO v souhrnné částce 7441,10 Kč. K vystavení uvedených dobropisů, stejně jako ke

stornování předmětných faktur došlo dle správce daně neoprávněně a proto upravil žalobci základ daně z příjmů, s ohledem na ustanovení § 23 odst. 3 písm. a) bod 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu (dále jen „ZDP“).

Žalobce v žalobě podané k městskému soudu spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího dodatečného platebního výměru ve vadách postupu správce daně a žalovaného.

II.

Městský soud žalobu zamítl. V odůvodnění reprodukoval obsah žaloby, vyjádření žalovaného k ní a následnou repliku žalobce. Dále konstatoval, že bylo na žalobci, aby v průběhu daňového řízení v rámci daňové kontroly prokázal oprávněnost sporných dobropisů, jimiž si snížil základ daně, s ohledem na ustanovení § 31 daňového řádu.

Městský soud odmítl argument žalobce o oprávněnosti snížení původní výše provize jako nepřiměřené na výši obvyklou mezi nezávislými osobami. K takovému postupu nebyl důvod, protože žalobce a společnost ASTRO byli v postavení osob spojených již v okamžiku uzavření smlouvy o obchodním zastoupení a jejích dodatků. Proto nelze dodatečně z tohoto důvodu snížit základ daně z důvodu následné mimosmluvní úpravy výše provize, když bylo na smluvních stranách, aby výši provize stanovily ve výši obvyklé mezi osobami nezávislými s ohledem na vzájemnou provázanost obou společností dříve, než na konci zdaňovacího období.

Ve vztahu k dalšímu žalobcem tvrzenému důvodu vystavení sporných dobropisů, totiž nedostatečné kvalitě poskytovaných zprostředkovatelských služeb, městský soud uvedl, že toto tvrzení nebylo žalobcem dostatečně prokázáno.

III.

Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále také „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností, v níž navrhl jeho zrušení. Jako důvody označil nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], dále vadu správního řízení, kdy správcem daně i žalovaným byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a konečně nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Stěžovatel v první řadě namítal nesprávný postup finančních orgánů, neboť neuznaly jako důvod vystavení předmětných dobropisů snížení původní výše provize jako nepřiměřené na výši obvyklou mezi nezávislými osobami ve smyslu § 23 odst. 7 ZDP. Kdyby stěžovatel se spojenou osobou neupravili následně výši provize a tedy i základ daně, musel by tak učinit dle citovaného ustanovení ZDP správce daně při daňové kontrole. Za nelogické stěžovatel považuje, aby správce daně, odvolací orgán i soud trvali na tom, že provize měla být v případě stěžovatele vyšší, než jaká by byla sjednána mezi nezávislými osobami, když z § 23 odst. 7 ZDP vyplývá, že by měla být stejně vysoká. Dále je také nelogické, aby stěžovatel nemohl své pochybení následně napravit, jestliže mu takovýto postup a opravu jiný zákon - zákon o dani z přidané hodnoty v § 15 odst. 1 písm. b) umožňoval, přičemž jinou podmínkou pro snížení základu daně je dohoda stran o snížení provize na cenu obvyklou. Takovouto opravu nevylučuje ani zákon o účetnictví.

Městský soud pak svůj právní názor ohledně nemožnosti stěžovatele dodatečně výši provize snížit neodůvodnil žádnými odkazy na konkrétní ustanovení právního předpisu,

kteřá by stěžovateli znemožňovala postupovat tak, jak postupoval. Navíc se městský soud nevyporádal s námitkou stěžovatele, že jestliže správní orgány nevzaly v úvahu citované ustanovení ZDP a nezkoumaly přiměřenost provizí, pak postupovaly nejenom v rozporu s předmětným ustanovením, ale i se základní zásadou rovnosti procesních práv daňových subjektů zakotvenou v ustanovení § 2 odst. 8 daňového řádu. Napadený rozsudek je tedy v tomto ohledu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel dále polemizuje se závěrem městského soudu, že vystavení sporných dobropisů z důvodu nedostatečné kvality zprostředkovatelských služeb neprokázal dostatečným způsobem. Stanovisko soudu je dle něj v rozporu se skutečností, když soud zcela opominul důkazní prostředky předložené stěžovatelem správci daně. Stěžovatel následně obsáhle vyvrací správnost jednotlivých vět uvedených správcem daně ve zprávě o daňové kontrole č. j. 9150/05/022930/2667.

Městský soud se navíc vůbec nezabýval námitkou stěžovatele, že správce daně ani žalovaný neprovedli navrhované výslechy svědků, přičemž pokud jde o vágnost označení případných svědků, žalobce odkázal na své písemné vyjádření pro správce daně ze dne 19. 1. 2005.

IV.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že výši provize posoudil správce podle ustanovení smlouvy o obchodním zastoupení mezi stěžovatelem a společností ASTRO ze dne 1. 8. 1996 a jejích dodatků. Výše provize byla sjednána smluvně mezi oběma zúčastněnými, kteří byli v postavení spojených osob již v době uzavření uvedené smlouvy a veškerá ustanovení o výši provize tudíž měla být stanovena ve výši ceny obvyklé ve smyslu § 23 odst. 7 ZDP. Smlouva z uvedeného důvodu nebyla nikdy měněna a následné mimosmluvní úpravy z důvodu takového postavení zúčastněných v individuálních případech nemohlo být shledáno jako důvodné. Sám stěžovatel nepředložil důkazy pro následné snížení na cenu dle jeho názoru obvyklou.

Dále se žalovaný vyjádřil k namítanému vystavení dobropisů z důvodu nedostatečné kvality poskytovaných zprostředkovatelských služeb. Důkazními prostředky předloženými stěžovatelem nebylo doloženo žádné reklamační řízení ani jednání ohledně kvality služeb, které by prokázalo oprávněnost snížení ceny provize.

Ve věci návrhu svědeckých výpovědí doplnil, že žalobce uvedl, že předkládal konkrétní důkazy na podporu svých tvrzení, „*kteřé může svým svědeckým podpořit řada osob, jak našich zaměstnanců, tak obchodních partnerů a jejich zaměstnanců*“ (písemné podání ze dne 14. 12. 2004). Správce daně v daňovém řízení požadoval doložit důvodnost snížení provizí u konkrétních obchodních případů (např. i svědeckými výpověďmi), přičemž ve věci návrhu svědeckých výpovědí v podání ze dne 19. 1. 2005 nebylo svědeckých výpovědí zapotřebí. Stěžovatel tedy v průběhu daňového řízení neprokázal oprávněnost snížení výše provizí u uvedených případů a tím zkrácení výnosů a základu daně.

V.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. je nepřijatelná kasační stížnost, která se opírá „*o důvody, kteřé stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*“.

Jedna z kasačních námitek stěžovatele směřuje proti závěru městského soudu, že vystavení sporných dobropisů z důvodu nedostatečné kvality zprostředkovatelských služeb neprokázal dostatečným způsobem. Mylnost uvedeného závěru soudu dokládá stěžovatel na stranách 3 (počínaje třetím odstavcem) až 10 kasační stížnosti podrobným výčtem vysvětlení a důkazů, které poskytl správci daně za účelem prokázání oprávněnosti zpochybňovaných dobropisů, a to ve vztahu k jednotlivým zakázkám. Správci daně a odvolacímu orgánu vytyká jejich nesprávné hodnocení. Městskému soudu nesprávné posouzení této právní otázky.

Stěžovatel v žalobě k městskému soudu napadal závěry správce daně a žalovaného ohledně neprokázání oprávněnosti vydání předmětných dobropisů z důvodu nedostatečné kvality stěžovatelem poskytnuté služby (tj. na str. 5), svou námitku zdůvodnil vedle obecných tvrzení o poskytnutí patřičných vysvětlení správci daně výlučně poukazem na neprovedení navržených svědeckých výpovědí. Lze učinit závěr, že důvody, které rozepisuje stěžovatel na str. 3 až 10 kasační stížnosti, neuplatnil v řízení před městským soudem. V rozsahu těchto důvodů je tedy třeba považovat kasační stížnost za nepřijatelnou, s ohledem na ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. Naopak přijatelnou je v rozsahu všech ostatních důvodů uplatněných v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud tedy přistoupil k přezkumu napadeného rozsudku městského soudu v rozsahu v kasační stížnosti uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost je důvodná právě z důvodů, k nimž je zdejší soud povinen přihlídnout z úřední povinnosti.

VI.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížností napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). Ostatně i sám stěžovatel v kasační stížnosti právě nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, byť pouze částečnou, také namítal.

Jedním z principů představujících součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy České republiky), a vylučujícím libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky odůvodnit. Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, zveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírkky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, zveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírkky nálezů a usnesení Ústavního soudu).

Tato zásada je pro správní soudnictví vyjádřena v ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s. Svůj odraz nachází také v judikatuře Nejvyššího správního soudu; není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námítky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, zveřejněný pod č. 589/2005 Sb. NSS; srov. např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52; oboje dostupné na www.nssoud.cz). Opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, sp. zn. 1 Afs 135/2004 publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS).

Stěžovatel v podané žalobě proti postupu žalovaného a správce daně uplatnil několik žalobních námitek. Postupu správce daně nejprve vytkl nedůvodnost argumentace ustanoveními § 660 odst. 2 až 4 obchodního zákoníku. Poukázal na to, že tato ustanovení se týkají nároku zástupce na provizi a její splatnosti, nikoli její výše.

Dále stěžovatel namítal, že žalovaný se ve svém rozhodnutí řádně nevypořádal s odvolací námitkou stěžovatele týkající se neuznání stornování dvou faktur, čímž porušil ustanovení § 50 odst. 7 daňového řádu.

Nesouhlasil rovněž se závěrem žalovaného, že pokud došlo u zákazníka k nespokojenosti se zbožím dodaným společností ASTRO a proto nebyla jmenované společnosti uhrazena celá cena, pak s ohledem na smlouvu o obchodním zastoupení (podle níž stěžovatel neručil za splnění povinností třetí osobou) byly takovéto skutečnosti bezpředmětné. Stěžovatel v této souvislosti namítl, že výše provize se vypočítávala v závislosti na dosažené ceně za zboží.

V další námitce stěžovatel poukázal na § 23 odst. 7 ZDP, přičemž tvrdil, že právě toto ustanovení jej oprávnilo k dodatečné úpravě výše provize, a zároveň namítl, že správce daně a žalovaný toto ustanovení v podstatě neaplikovali a nezkoumali tak přiměřenost provizí, čímž došlo i k porušení zásady procesní rovnosti práv daňových subjektů.

Konečně poslední žalobní námitkou stěžovatel směřoval do postupu správce daně při samotném dokazování; v tomto ohledu žalobce namítal, že správce daně a žalovaný neprovedli výslech svědků, přičemž žalovaný shledal výslech svědků nadbytečným a konstatoval, že pokud stěžovatel navrhoval výslech svědků, učinil tak bez uvedení konkrétních jmen. Stěžovatel v této souvislosti napadl jak závěr žalovaného o nadbytečnosti svědeckých výpovědí, tak i závěr, že jeho návrhy nebyly dostatečně konkrétní, případně skutečnost, že ke konkretizaci osob, které mohly být vyslechnuty jako svědci, nebyl vyzván.

Pokud jde o žalobní námitku týkající se argumentace správce daně ustanoveními § 660 odst. 2 až 4 obchodního zákoníku, městský soud se k této otázce v napadeném rozsudku nevyjádřil vůbec; nijak tedy nehodnotil správnost uvedené argumentace správce daně, ani to, zda její případná nesprávnost mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí finančního orgánu.

Stejně tak se městský soud nezabýval ani námitkou, v níže stěžovatel nesouhlasil se závěrem žalovaného, podle něhož byly námitky stěžovatele o snížení provize v důsledku nezaplacení celé ceny zákazníkem společností ASTRO, bezpředmětné. Nijak tedy neposoudil otázku, zda skutečnost, že zákazník nezaplatil za dodané zboží společnosti ASTRO z důvodů své nespokojenosti, měla nebo mohla mít vliv na výši provize smlouvenou mezi stěžovatelem a jmenovanou společností.

Na žalobní námitku týkající se toho, zda se žalovaný vypořádal s odvolací námitkou, již stěžovatel brojil proti neuznání stornování dvou faktur, městský soud zcela obecně uzavřel, že *odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného správního orgánu reaguje odpovídajícím způsobem na námitky žalobce, týkající se tvrzení žalobce o tom, že ke vyměření došlo v rozporu se zákonem a dále neshledal žádnou žalobní námitku, směřující proti výroku a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, důvodnou do té míry, která by měla za následek zrušení rozhodnutí ve věci samé.* Z takto obecně konstатовaných závěrů není zřejmé, zda se žalovaný měl ve svém rozhodnutí neuznáním stornování dvou faktur v souladu s § 50 odst. 3 a 7 daňového řádu zabývat, zda tak skutečně učinil, a zda případné pochybení žalovaného v tomto konkrétním směru mohlo mít za následek nezákonnost jeho rozhodnutí.

Dále pokud jde o žalobní námitku, v níž stěžovatel jednak odůvodňoval svůj postup dodatečného snižování provize za obchodní zastoupení poukazem na ustanovení § 23 odst. 7 ZDP, a jednak se dovolával aplikace tohoto ustanovení správcem daně a žalovaným, městský soud v podstatě převzal názor žalovaného uvedený v jeho vyjádření k žalobě. Neuvedl však, proč považuje tento názor za správný, resp. (jak uvádí i stěžovatel v kasační stížnosti) které skutečnosti či ustanovení zákona bránilo smluvním stranám v takovém postupu; městský soud pouze dodal, že uvedené smluvní strany měly provizi stanovit ve výši obvyklé mezi osobami nezávislými *dříve než na konci zdaňovacího období*. Není ani zřejmé, proč označuje dodatečné snížení provize mezi stěžovatelem společností ASTRO za učiněné *mimosmluvně*; takové označení by spíše svědčilo situaci, kdy by ke snížení provize došlo jednostranně z úkonu jednoho z uvedených subjektů. V daném případě však nejsou k dispozici žádné podklady pro tvrzení, že druhá strana obchodního vztahu se snížením provizí nesouhlasila.

Částí námitky, v níž stěžovatel namítal, že správce daně a žalovaný měli sami v daňovém řízení podle § 23 odst. 7 ZDP postupovat a zhodnotit tak přiměřenost provizí z hlediska tohoto ustanovení, se pak městský soud (jak poukazuje i stěžovatel v kasační stížnosti) nezabýval.

Konečně, pokud jde o žalobní námitku, že v rámci provádění dokazování správce daně ani žalovaný neprovedli žalobcem navržené svědecké výpovědi, městský soud v rozsudku pouze konstatoval, že stěžovatel *„neprokázal žádnými důkazními prostředky, z nichž by jednoznačně a nesporně vyplývalo, zda a jakým způsobem bylo o provizi z ústně uzavřených smluv o zprostředkování účtováno, jakých obchodních případů se nedostatečná kvalita poskytnutých služeb konkrétně týkala a jakými svědeckými výpověďmi konkrétních osob mohou být tyto rozhodné skutečnosti prokázány ... Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pak jednoznačně vyplývá ... na základě jakých konkrétních důvodů správce daně neosvědčil jednotlivé konkrétní důkazní prostředky a závěr o tom, že žalobce svá tvrzení učiněná v daňovém přiznání neprokázal.“*

Městský soud v tomto směru opět převzal pouze obecný závěr žalovaného uvedený ve vyjádření k žalobě. Takové obecné závěry nelze bez bližšího odůvodnění považovat za vypořádání se s poměrně konkrétní žalobní námitkou. Není z nich na příklad vůbec patrné, na základě jakých důvodů považuje městský soud za oprávněné konstatování žalovaného o nadbytečnosti provedení svědeckých výpovědí zastoupených osob. Rovněž z odůvodnění rozsudku městského soudu nelze seznat, zda návrhy na výslech svědků, které stěžovatel v daňovém řízení učinil, byly skutečně neurčité co do označení osob a uvedení skutečností, k jejichž prokázání by mělo provedení svědeckých výpovědí sloužit. Na základě citovaného odůvodnění nelze učinit ani ten závěr, že stěžovatel navrhoval výslech svědků pouze za účelem prokázání skutečností pro daňové řízení irelevantních. Městský soud se pak nezabýval ani v žalobě vznesenou otázkou, zda v případě, že návrhy na provedení svědeckých výpovědí byly neurčité, neměl správce daně popř. žalovaný povinnost vyzvat stěžovatele k jejich konkretizaci.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že tvrdí-li daňový subjekt snížení svých příjmů, musí toto tvrzení buď prokázat nebo alespoň navrhnout relevantní důkazy. Důkaz, který daňový subjekt k prokázání svého tvrzení označil, není třeba provést tehdy, jestliže jeho prostřednictvím nepochybně nemohou být rozhodné skutečnosti prokázány. Jestliže není v daném případě sporu o to, že se jednalo o obchodní vztahy mezi žalobcem a společností ASTRO, a stěžovatel tvrdí snížení příjmu a vliv na výši daně, pak zcela logicky musela druhá strana obchodního vztahu mít nižší výdaje, pokud jde o poskytnutí dané služby. Navrhoval-li žalobce provedení výslechu obchodních partnerů (což potvrzuje i žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti), pak bylo povinností žalovaného buď výslech provést nebo předestřít nepochybné důvody, proč je výslech osob, které měly o věci znalost, neboť byly druhou stranou obchodního vztahu, nadbytečný a proč by jejich výpovědi nemohly do věci přinést jasno.

Pro úplnost pak Nejvyšší správní soud považuje za vhodné vyjasnit, že žalobce nebyl coby právnická osoba poplatníkem daně z příjmů z podnikání podle § 7 ZDP, jak je uvedeno na str. 7 napadeného rozsudku, ale poplatníkem daně z příjmů právnických osob podle § 17 an. ZDP.

VI.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 109 odst. 3 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Městský soud je zde vyjádřeným právním názorem vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V dalším řízení především řádně posoudí všechny shora popsané žalobní námitky stěžovatele a své závěry o jejich opodstatněnosti z výše uvedených hledisek odůvodní.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2008

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu